

Svenska Folk-Visor
från forntiden,
vid
PIANOFORTE.

Harmoniskt bearbetade

af
Frans Allin.

1 del häft.

Pr. 32 sk. 6^{oo}

Stensryck af J.P. Mejeri i Stockholm.


Den Beröfagna.

*Poco lento.**(Bergo-och Skogsbygderna i Västergötland.)*N^o 1.

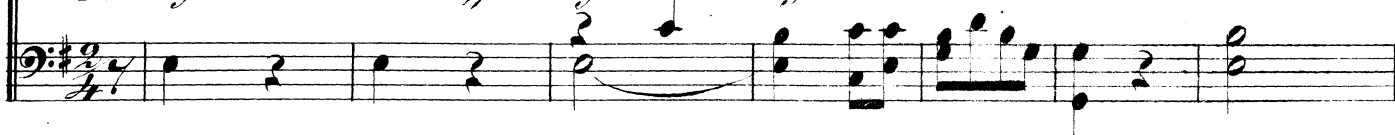
1. Och Jung-brun hon skulle sig åt Ot-te-sän-gen gå; Ti-den görs mig
 2. Hon klap-pa-de på ber-ga-dörren med lön-gran-na små; Ti-den + +
 3. Och upp steg Ber-ga-kun-gen, drog lå-sen i-frå; Ti-den + +
 4. Så var hon i ber-got i åt-ta-mån-da-år; Ti-den + +
 5. Jung-brun hon gån-gar sig lön-Ber-ga-kungen stå; Ti-den + +
 6. Och nog kan du hem till din mo-der lå-gå; Ti-den + +

lång-Så gick hon den vä-gen åt hö-ga-ber-get låg. Men jag vet att son-gen är tung-
 + "Stätt upp du hö-ga-Ber-ga-kung, drag lå-sen i-frå! Men + + + +
 + Så bar han den bru-den i sil-kes-sän-gen blå. Men + + + +
 + Plock sö-ner-na sju och en dot-ter så bald. Men + + + +
 + "Ack gifte att jag lön-ge till mo-der min hem-gå! Men + + + +
 + "Blott att du ej vill näm-na sju bar-nen de små! Men + + + +

Hillebrand.

*Con moto.**Westergötländ.*N^o 2.


Hil-lebrand tjen-te på Kon-ungens gård, Uti tun- den Och der tjente
 Haav tjen-te der in-te så mye ket för guld, Uti + + Som för all fröken
 "Och hör du, Fröken Gul-teborg: hvad jag mänd' sä-ga dig: Uti + + "Lyster dig all
 "Och rog vill jag lara ut af tun- det med dig: Uti + + "Vö-re ej så
 "På mig ak-ta vän-ner, på mig ak-tar slägt, Uti + + "Men mest ak-tar



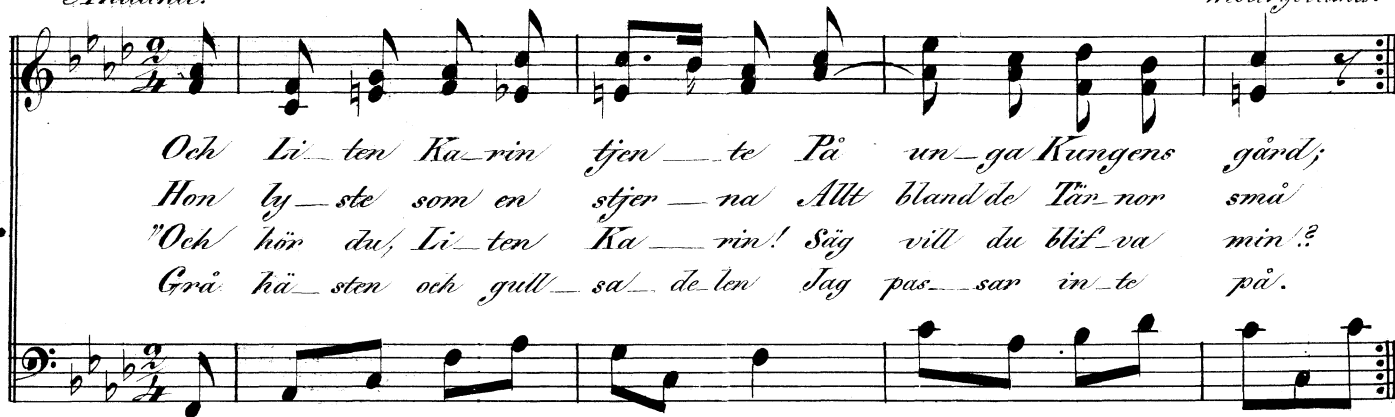

han u-ti lem-ton runda är För den han had bro- tol val i sin ung- dom!
 Gul-te-borg var ho- nom så huld: För + + + + + + + + + +
 la- ra ut af tun- det med mig? För + + + + + + + + + +
 män- ga, som ak-ta up på mig. För + + + + + + + + + +
 Rid- da ren som mig halv-er lüst: För + + + + + + + + + +



Liten Karin.

*Andante.**Westergötland.*

No 3.



Och Li—ten Ka—rin tje—nte På un—ga Kungens gård;
 Hon ly—ste som en stjer—na Allt bland de Tär—nor små!
 "Och hör du, Li—ten Ka—rin! Säg vill du bli—va min!?"
 Grå hä—sten och gull—sa—de—ten Jag pas—sar in—te på.



Hon ly—ste som en stjer—na Bland al—la Tär—nor små.
 Och un—ga Kun—gen tal—te Till ti—ten Ka—rin så:
 Grå hä—sten med gull—sa—de—ten Dem vill jag gif—va dig."
 Gif dem din un—ga Drott—ning; Låt mig med ä—ran gå.

Kämpen Grimborg.

No 4.

Gravemente.

Westergötländ.

Det su-to två kün-par i
 — Ställ bro-der tal-te till
 "Väl vel jag sä vä-ner en
 "Och kä-ra min Ställ bro-der

Nor dan fjäll; De hel-sa-de hvar an-nan så go-[#]dan en
 Ställ bro-dren sin; "Och har du in-te lust att git-ta dig
 la-ger mö och vil; Men fri-er du ditt det ko-star ditt
 följ du mig dit! Och dig vill jag gif-va min gan-ga-re

quäll. Men hvem skall fö-ra vä-ra Ru-nor så väl med den ä-ran?
 an?
 tef.
 hvit.

Skön Anna.

*Con espressione.**Upland.*N^o 5.

Skön An-na hon går till sjö a strand Och
 "Och hö-ren J, min Jung fru! hvad jag er sä-ga må:
 "Och lju-te jag det och in-te jag det kan Ej Med
 "Och bju-de Er sin ä-ra, hvem som bju-da vill!

der spat-se rar hon så vi da; Till hen-ne så kom en
 Hat-ven J lust med mig att föl-ja? Att föl-ja med mig till
 hel-ler må så dant Ni be-gä-ras? Ty här är så män-gen
 mig så sko-len J nu föl-ja- Ja, föl-ja mig bort i

lä-ger ungen Man, Han hel-sa-de på hen-ne så bli-da.
 Främ-man-de land Och blif sa-ra min hjer-te-tig kä-ra?
 Rid-da-re Son's Som mig hat-ver bju-dit sin ä-ra.
 Främ-man-de land, Den rö-da-ste gull-kro-nan att bä-ra.

Andante/mesto.

Sorgens mägt.

Skogsstrakten af Westergömland.

7.

N^o 6.

Liten Ker-stin och hon-nes Mo—den de la—de gull i bär.
Han klap-pu—de på dö—ren med sin—gran-na små:
"Med in—gen så haf—ver jag stäm—ma satt;
"Stall upp, Li—ten Ker—stin, tag lä—sen i lä!

Hvem bry-ter löf—ven af li—tje—trädet? *Liten* Ker—stin hon sön—jer sin
 "Stall upp, Li—ten Ker—stin, tag
 "Och in—gen så släp—per jag
 "Jag är den un—ger—sven du

Lä—ste man un—gra!; J Pröj—den e—der al—la da—gar.
 lä—sen i trä!"
 in här om natt."
 för så hål—tit af."

Riddaren Tynne.

*Poco Allegro e con brío.**Wernmland och Westergjålland.*N^o 7.

Och det var Rid—der Tynne, Han
 Och det var Rid—der Tynne, Han
 Och det var Utl—va, lilla Dvergens dotter, Hon


var en Rid—da—re så bjsten— Hvar det bär till föt—ter hast Han
 skulle skjuda Hjon—tar och Hinder, Så fick han se Utl—va, lilla, Dvergens
 be—ta—de till sin Tär—na! "Du skall ef—ter min Gull—har—pa gå, Riddar

är en Rid—da—re så trö—ster. J lö—ren väl de Ru—nor!
 Dot—ter un—der grön—skan—de Lin—der.
 Tyn—ne skall jag till mig vän—da.

Pröfningen.

*Larghetto.**Västergötland.*N^o 8.


Och Jungfrun hon gick till sjö— a — strand, Glöm' al— drig bort mej!— Der
 Han ka— sta' de Gull— banden i hen— nes knä: + + + + + Och
 "Och hvad skall min Fo— ster— mor sä— ga? + + + + + När
 Säg, att du var vid sjö— a — strand; + + + + + Och
 Och vill du då ej tro— lof— va mig; + + + + + Kom!

möt— te hen— ne en ung A— dels— man. Medan Lindengrön u— te på la— ger Ö.
 mig, skö— na Jungfru! tro— tol— ven här med. + + + + +
 hon ser mig de Gull— banden bä— ra. + + + + +
 hit— tal— de Gull— band i hvi— tan sand. + + + + +
 sätt' dig ned' och ta— la med mig! + + + + +



ff

Hertig Silfverdal.

Andantino.

Upland.

Nº 10.

"Och kä-ra mi-na Hof-män! J stil-len e-der-t lag; *Tills*
 Och Silf-ver-dal han klap-par up-på den mör-ka graf: *Och*
 "Hvem är som mig väc-ker, allt un-der tungan jord? *Att*
 Jag vill Er ej väc-ka-ej Er o-ro-a må; *Blott*

jag får gå till kyr-kan och väc-ka upp min Pär; "Min song faller vi-da!
 der-ur så lück han ut-at sin Pär-der svar: + + + + +
 jag ej får hvi-la med fred och med ro. + + + + +
 att jag får ve-ta hvar brud jag skall få? + + + + +

Grefvens Döttrar vid Elfvabo-lid.

Gravamente.

Vestergötland.

N: 11.

Det bod—de en Gref—ve vid Elf—va—bo—
 Den Första var så däge—lig, Den Andra var så
 Det spordes öf—ver vat—ten, det spordes äf—ver
 Och Nec—ken han simmarsig till sjö—hvitun
 Den Her—ren kom faran—de till Öster—valla

lid, Han ha—de tre Döttrar och ra—ra vo—ro de— Med den ä—ran!—
 gravn, Den Tre—dje had' för—lof—vat att al—drig ta—ga man. + + + +
 land, Det spor—des till Nec—ken i Elf—va—bo—strand. + + + +
 strand, Der klä—der han sig till en vac—ker Her—re—man. + + + +
 gård, Och u—te stod Jung frun och kam—ma—de gult hår. + + + +

Herr Hölkin.

*Moderato.**Wester götländ och Bohus-Län.***Nº 12.**

Och Drottning vil se sinu lär nor te ra,
"Herr Hölkin han hat ver lo kat mig i är:
Och hat ver Herr Hölkin lo kat dig i är,

Vil la ro sor mig lo va! All hu ru de skul te lär va ra sin
"Att jag skulle ho nom gif va min
"Sä skall du mer al drig bo u ti min

ä ra.
tro.
gård!
Med de an dra, de sol va, den le ker han en al ton.

Herr Magnus.

Södra Westergötland och Dalsland.

*Con moto.*N^o 13.

crese.

Herr Magnus han sad ta sin gäv-gare grå; under
 Och när som han kom till Liten Kerstens gård;
 "Väl-kom-men, väl-kom-men! Mag-nus min!
 "Du hal-ver nu fri-at till mig i lemton är;
 Och Magnus han lade sig i Liten Kerstens knä;

p

ti-dan - Sä ni - der han sig till Li - ten Kerstens gård; Sä väl trodde han henne bi - da.
 U - te för honom Liten Ker - stin hon står;
 "Jag hal-ver dig bryg-gat bä - de mjöd och vin;"
 "Men aldrig har jag kammat ditt lä - ger-gu - la här.
 Der samna han en sömn och der var in - te söt.

Hertig Fröjdenborg och Fröken Adelin.

Södra Sverige.

Andante con tenerexxa!

Nº 14.

Fröken A—de—lin hon gångar sig i ro—sen—de—gård, För
 Hon ploc—ka—de ro—sor, bå—de hvi—ta och blå, För
 Hertig Fröj—denborg sig ut ge—nom lön—stret såg, För

att hvad som kärt är i verl—den— Att häm—ta de
 Att bin—da Hertig
 Der Lick han se hvar

ro—sor, bå—de hvi—ta och blå. Mig lyckes det är tungt till att bet—va.
 Fröj—den—borg en krans der—ut—at.
 Frö—ken A—de—lin hon går.

Hertig Fröjdenborg och Fröken Adelin.

(melodie 2.)

*Andante.**Norra Sverige.*N^o 15.

4^{de} Vers.... Her-tig Fröj-den-borg han ta-ger sin hatt un-der arm/ För
 Han klap-par Frö-ken/ A-de-lin på ro-sen-de kind: För
 Och kä-ra Her-tig Fröj-den-borg! Vi ta-ten in-te så; För

alt hvad som kärt är i ver-den - Så gån-gar han sig för Fröken
 Ack! gil-ve du ve-re all-ra-
 Jag lruk-tar min Pä-der det ta-

A-de-lin fram. Mig tye-kes det är tungt till att tel-va.
 kä-ra sten/ min! må.
 hö-ra

Herren Båld.

17.

Impetuoso.

Upland.

Nº 16.

Herren Båld han saad lar sin
 "Ja ren väl kom men herren
 "Så är det väl sant som
 Och kä ra min mo der ni

gär ga re grå; Kun de man sig rät te lig be tän ka. Så
 Båld! till mig: + + + + + Jag
 dig va rit spått: + + + + + Her ren
 ta ten in te så! + + + + + Gud

ri der han sig på sin mo ders gård; Herren Båld trä den vil ler öf ver sti gen.
 haf ver så myg ket all ta la med dig. + + + + +
 Båld han haf ver sig en Troll ko na fatt. + + + + +
 nå de! den lög nen kon mer up på. + + + + +

Den underbara Harpan.

*Adagio non troppo.**Västergötland!*N^o 17.

Det bodde en Bonde vid
Den äldsta var svart som den
Och sy—ster talte till
"Och trättar du dig än
Och som de nu sto—do på

legato.

sjö—u—strand, Ungt är mitt lif.— Och trenne döt—trar ha—de har. Väller mig den trin—ga!
svar—ta jord + + + + Den yngsta var hvit som den kla—ra sol. + + + +
sy—ster så: + + + + Kom! sko—la vi ned till sjö—u—strand gå! + + + +
natt och dag, + + + + "Stätt! al—drig du blir så hvit som jag. + + + +
sjö—u—strand, + + + + Så stöt—te den äldsta sin syster af sand. + + + +

Den Bortsälda.

*Poco Adagio.**Småland.*N^o 18.

Min liden och min mo—der de bodde på en O, De sålde bort sin dotter för en
 Sjö—männer kasta si—na å—ror ut att ro; Skön Jung—frun hon vrider si—na
 Och kä—ra min sy—ster! du håller mig så kär; Sätt di—na gull—ke—djon och
 Gull—kedjor haf—ver jag fle—ra än fem; Men in—gen att säl—ja och
 Kä—ra min lästeman! du håller mig så kär, Så sätt di—na gull—skepp att
 Gull—skepp så haf—ver jag fle—ra än fem; Och al—ta vill jag säl—ja att

li—ten bet—tu bröd; Men aldrig må jag komma till det hed—ni—ska lan—det att lef—va.
 händer w—ti blod; Och visst skall du komma + + + + +
 lös mig i—gen! Men aldrig må jag komma + + + + +
 lö—sa dig i—gen; Och fritt må du le—va + + + + +
 lö—sa mig i—gen! Men aldrig må jag komma + + + + +
 lö—sa dig i—gen; Och aldrig skall du komma + + + + +

Jungfru-köp.

*Andante quasi Allegretto.**Västergötland.*N^o 19.

Och jungfrun hon gick för sin moder all ståt; *Så grö-na' va' de*
 Och väl kan du åt lunden lå gå + + + + +
 Men jungfrun ej ty der sin mo—ders råd; + + + + +
 Och jungfrun drack mjöd och sig på kram; + + + + +
 Och jungfrun hon gångr på Krämarens torg, + + + + +

Löl—ven.—*För jag en stund åt ten—den gå? Svi-ka vill hon vännen sin; Krämaren lyfter hon föl—ja hem!*
 + + Men gick ej den väg åt sjö a strand går! + + + + +
 + + Hon gick den väg som åt sjö a strand lög. + + + + +
 + + Till dess att hon somna i Kräma—rens lunn! + + + + +
 + + Hon slä-ter grönt silke och glömmen bort song. + + + + +

Swenska Folk-Ålstr
från forntiden,
vid
PIANOFORTE.

Harmoniskt bearbetade

af
Frans. Albin.

2 ära häfte,

Pr. 52 sk. 6 gr.

Stentryck af J. P. Wejers i Stockholm.

Konungabarnen.

*Poco lento.**Västergötland.*N^o 20.

Det ve ro - två äd la Kon - un - ga - barn, de lof - va hvar
 Och hu ru skall jag kom ma i af - ton i
 Och väl så kan du kom ma i af - ton i

an - nan sin bro: de lof - va hvar - an - nan på
 br - ren till dig? Det tal - la så stri - da
 br - ren till mig: Jag tan - den upp ljus i

slat tet, ja, up - på hö - gan lotts - bro.
 ströms mar, allt mel - lan dig och mig.
 tyk tan tan och här - ger i til - je - gren.

Herr Olof.

23.

Nº 21.

Vivace. *Upland.*

Herr O- lof han sadtan sin gån-ga-re
 Herr O- lof han red, men gull- sa- de- ten
 Och när som han kom på Hals- Bruens
 "Väl- kommen! väl- kommen! ung O- lof till

grå. Så ni- der han sig till Hals- Bruens gård. Men Linden grov väl! - Men Linden grov väl!
 Flöt, herr O- lof han sjunker till Hals- Bruens sköt. Men + + + + + + +
 gård, der u- te mot ho- nom Hals- Bruen står. Men + + + + + + +
 mig - "I Lem- ton är halven jag vän- tat på dig. Men ÷ ÷ ÷ ÷ ÷ ÷ ÷

Herr Tideman och lilla Rosa.

*Andantino e molto tenero.**Upland.*N^o 22.

Ro-sa lil-la tal-te till sin Bro—der
 "Ej an-nat hör-de jag up-på tin—get i
 Ro-sa lil-la föll så blek ned till

så: un-der li-dan— "Hvad spor-de du för nytt up-på/
 går; un-der li-dan— "Men Ti-de-man är dö-der och
 jord, un-der li-dan— Hon tal-te på så län-ge

tin—get i går? Så sent om en al-ton's ti—der
 lagd up-på bår. Så
 ic-ke ett ord. Så

Lilla Rosa.

25.

Allegretto.

Vestergötland.

Nº 25.

Ro sa lil-la tjen-te på Kon-ungens
Hon tjen-te der in-te så myc-kel-lön
Och Her-ti-gen han re-ste till Främ-masde

gård-lön; Med ä-ra och med dygd- Och der tjente hon w-ti ät-ta munda
land: Som för den un-ga Her-ti-gen var hon-ne så
"Och Ro-sa! lil-la Ro-sa! du tag ingen

är skön- I vin-nen väl, I vin-nen väl både ro-son och lil-jor!
ann!

Habor och Signild.

*Andante!*N^o 24.

Ha- bor kung och Si- var kung, de be- gyn- te sig ett kät; det

var allt om Stotts Sig- nil li- ten, hon var så värd ett vit. Fast

hell- ne hat- ven Ha- bor ak- tat vin- na sig den allra- skö- na- ste.

Andante mesto.

Axel Thordson och skön Walborg.

Bohuslän. 27.

N^o 25.

De lek-te gull-tal-vel vid bre—dan bord; i glädje och lust med
De tär-nin-gur lu-po så of-ta om-kring, så snart de sig mände

al-lä, de fru-en tven-ne med ä-ra stor; så un-den-lig
vän-da, så gön ock lye-kans hjul u-ti ring, hvars lopp man

le-ken mänd' läl-la; men lye-kan vän-der sig of-ta om,
näpplig kan hän-na; men

Herr Carl eller Klosterrofvet.

*Allegretto.**Norrland och Västergötland.*N^o 26.


Herr Carl han gick för sin lo—ster mor in; han
 "Du lägg dig sjuk; du lägg dig död; du
 In kom mo de små sven—ner — ne, voro
 Och Jungfrun in för dör—ren gick; hon



Erä — ga—de hen—ne om råd: "Hur skall jag skö—na Jung—frun med
 lägg dig up—på bår; så kan du skö—na Jung—frun med
 kläd—de i Jela—den na blå: "Och ty—ster skö—na Jung—frun i
 glim—ma—de som en sol; Herr Carls falska hjer—ta; det

mig ur klo — stret lå?[?] Her' skall jag skö — na jung — frun med
 dig ur klo — stret lå.[?] "Si kan du skö — na jung — frun med
 vak — stu — gan gå. "Och se herr Carl på bär.[?] Och
 lig på bär och log. Herr Carls lät — ska hjer — ta, det

mig ur klo — stret lå?[?] Herr Carl han sol — ver at — le — na.
 dig ur klo — stret lå.[?] Herr + + + + +
 se herr Carl på bär.[?] Herr + + + + +
 lig på bär och log. Herr + + + + +

Konungen och Herr Peder.

*Andante sostenuto.*N^o 27.

Herr Pe — der han dröm — de en dröm om en
Han nappa' w — ti slö ja; men kan tro han streta

natt; det var allt om så väner e — na mö — ja; den vilte han i söm — nen så gen — ta — ga Latt, han
mot; så säng och sparn la — kan de bru — sto; hon spar — ka herr Peder på hans öm — skinta fot; att han

nappa' henne hårdt i sin slö ja. I halven det väl hört, att Carl King bar son gen för her — ne.
vak — na den — vid och svära pu — sta. I halven + + + + + + + + + +

Malcom Sinclair.

31.

Poco Allegro e vivace.

N^o 28.

Sist, när på ljuf-tig blomster-plan, jag
mi-na lam, ut för-de; och sat-te mig, som jag var van, der jag bäst lär kan hör-de; så
kom till mig en gammal man, be-prydd med sitt ven-hä-ron, han såg mig gan-ska
gunstigt an, och hä-lsa-de: God! må-ron!

Oväntad Bröllopsgäst.

*Poco Allegretto ma tenero.**Västergötland.*N^o 29.

Den var två sä-ta Vän-ner, som höll kvaran dra kär.
 Den un-gersven skulle bort-re-sa i från sin hjertans Vän:
 När un-gersven var bort-re-ster, fick hon en an-nan kär,

Den e-na for till Främmand land i från sin Fä-ste mö. Den
 "Lät in-gen dig bort-loe-ka, till dess jag kom-mer i-gen!" "Lät
 Som hen-ne väl be-ha-ga-de, allt el-ter sitt be-gär. Som

e-na for till Främ-mand' land i från sin Fä-ste mö.
 in-gen dig bort-loe-ka, till dess jag kom-men i-gen!"
 hen-ne väl be-ha-ga-de allt el-ter sitt be-gär.

Stolts Hilla.

33.

Mesto.

Bohuslän och Skåne.

N^o 30.

Hilla lilla sitta i kam-maren sin, in-gen vet min sorg, utom
Brådt kom bud för Drottningen in: in-gen + + +

Gud - Hon fäl-ler så mången tår up-på kind; den let-ver aldrig till, som
Stolts Hilla lilla syr så vildt i sömnen sin. Den + + + +

jag kan kla-ga mina sor-ger.

1^a
2^a

Liten Kerstin Stalldräng.

Andante sostenuto.

Västergötland.

N^o 31.



Li-ten Ker- stin hon lä- ter sig
 Så ri- der hon sig up- på
 Den för- sta da- gen ri- der hon de-



klä- der till- skära, ah, den lil- la! Så ri- der hon sig, som en
 Kö- nun- gens gård; ah, "Be- höf- ver väl konun- gen när
 lä- lar- na i bet; ah, Om nat- ten föl- jer hon den rut- ga-



stall- dräng till all tjä- na. I vårt stall har hon tjent i stor tönn- dom.
 stal- le- dräng i är. I
 Her- ti- gen i lek. I

Stolts Botelid Stalldräng.

Allegro e vivo.

Vermeland.

N^o 32.

Stolts Bo — te lid hon ri — der på Ko — nun — gens gård: "Be —
 Och Ko — nungen har tit — ta' ge — nom hvi — ta gar — din: Mig
 Och Ko — nungen har ta — ger hen ne u — ti sin tamn, Och

höl — ver min Ko — ning stalle — drängi är? "Be — höl — ver min Ko — ning
 tye — kes J va — ra en kvinno — blommand' kind. Mig tye — kes J va — ra en
 gat' na Gullkro — nan och Drott — nin ge — namn! Och gat' na Gull — kro — nan och

stalle — drängi är? Hon sa — de, hon har lust till att ri — da.
 kvinno — blommand' kind.
 Drott — nin ge — namn!

Bergkonungen.

Andante.

Vermeland.

N^o 33.

Stolts Mar-ga-re-ta ha-de en Fa-der så rik; Men ti-den, den gö-res mig
 Till hen-ne så fri-a-de Kon-un-gar sju; + + + +
 Och Ber-ga-kun-gen frä-ga-de sin mo-der om råd; + + + +
 "Och hu-ru mycket vil-le du gif-va åt mig; + + + +
 En Sön - dags - mon-gon då hän-de det så; : : : :
 Och allt som hon gick och allt som hon står; : + : +

Och han var en Kung öfver sju Kunga-rik- Men jag vet, att sorgen är tung.
 lång - Men in-gen så vil-le hon haf-va än-ru. + + : : : :
 + : + +
 + : + +
 "Att sjelt hon skull kom-ma i ber-get till Dig." + + + +
 Stolts Margare-ta skull-le till kyr-kan sig gå. + + + +
 + : + +
 Allt närmare kom hon, där höga Berget låg. + + + +

Herr Peders Sjöresa.

37

N^o 34.

Poco Allegretto.

Nerike.

Det var den unga Herr Pe
 Och in-te så dör du på so-te
 Och dör jag in-te på so-te

der, han kam-mar och kom-sar sitt här, så går-gar han sig för sin Po-ster
 säng, och in-te blir du sla-gen i krig; men ak-ta dig väl för de bö-l-jonna
 säng, - ej het-ter blir sla-gen i krig; nog ak-tar jag mig för de bö-l-jonna

mor, Frågte hen-ne hvad död han skulle bli.
 bli, att de ej för-rå-da ditt lit.
 bli, att de ej för-rå-da mitt lit.

Den lilla Båtsman.

Andante con moto.

Norrländ.

N^o 35.

Jungfrun satt i hö-gan lott och vir-ka' gull på skinn; så
 Och hör du til-la Båts-man! hvad jag mind' sä-ga dig:
 "Och hu-ru skall jag spe-la gull-tär-ning med dig? "Jag
 Du sät-ter upp din trö-jä! du sät-ter upp den grä, och

kom en ti-ton Båts-man, och tit-ta-de der-in. Men de lek-te, de lek-te gull-tär-ning.
 ty-ster dig att spe-la gull-tär-ning med mig? Men + + + + +
 haf-ver in-ten nö-dan guld att sät-ta e-mot dig. Men + + + + +
 den e-mot jag sät-ter de gull-ringar två. Men + + + + +

Herr Äster och Fröken Sissa.

39

Poco lento.

Västergötland.

N: 36.

Herr Äster han ri—der sig den sö—der un—der
 Han fä—ste Sissalil—la och för—de hen—ne

Ö, Så väl—sig—net— Han lä—ster Sissalil—la, så
 hem, Så + + + så ston och så kyr—ner så

vä—ner en mö. Stora song bar han väl för hen—ne.
 var han of—ver den. Stora + + + + +

Riddar Olle.

Småland!

N^o 37.*Allegro moderato.*

Riddar Olle han ri-der allt sö-der un-der Ö, där
 Han lä-ste hen-ne mö han för-de med sig hem, och

lä- ste han Stotts Sva-ne-ti och tänk-te hon var mö, där
 ul- la Kon-gens Hol- män de kün-de hen-ne i- gen, och

lä- ste han Stotts Sva-ne-ti och tänk-te hon var mö. Riddar Ol-le.
 al- la Kon-gens Hol- män de kün-de hen-ne i- gen. Riddar Ol-le.